

Vesisateen pehmittämä maaperä päästeli hörppäyksiä kengitettyjen kavioiden polkiessa sitä rauhaan tahtiin. Miellyttävän lämmin aurinko siveli ratsastajien ihoa. Ojan pientareella rehottava pajukko oli alkanut heräillä henkiin. "Kohta alkaa kesäloma", linan takana Kinormon selässä keikkuva Sandra sanoi. "Onneksi", Kiira vastasi. Hän painautui makaamaan Ompun leveälle selälle roikottaen rennosti raajojaan. "Olet kohta naamallasi tuossa kuravellissä", Rikhard kommentoi hänen takaansa. "Lyödäänkö vetoa, että se olet sinä?" "Sopii, jos voit -" "Vedonlyönti on laitonta teidän ikäisiltä", lina huomautti. "Niin sinultakin", Rikhard sanoi. "Minä en olekaan lyömässä vetoa." "Se, joka hyppää ensimmäisenä laiturilta saa kaksikymppiä, vai miten se menikään?" Puhuessaan Rikhard ohjasi Simon Kilun rinnalle. "Hei! Jäit juuri kiinni salakuuntelusta!" lina älähti. "Ja sinä rahalla käytävästä vedonlyönnistä. Minä en aikunut käyttää sitä, joten sinun rikoksesi on pahempi. Sitä paitsi, puhuit niin kovaa, että en voinut olla kuulematta vaikka olisin halunnutkin." "Minä voitin jo sinut ja kaverisi. Olenhan heittänyt jo talviturkin", Kiira pisti väliin. lina kääntyi hänen puoleensa. Hän näytti pohtivan, oliko Kiira ansainnut kaksikymppisensä. Hän pudisti päätään. "Kastuit vain puoliksi eikä se ollut laiturilta vaan Kilun selästä, joten olet ansainnut jota kuinkin kolmasosan vedosta. Mitä se tekee?" Olisikin ollut Kilun selästä, mutta siihen ajatuksen Kiira ei aikunut tarttua. Hän rypisti otsaansa. Matematiikka ei ollut hänen vahvimpia puoliaan. "Suunnilleen kuusi euroa?" hän heitti. lina nyökäytti päätään. "Suunnilleen. Saat kuusi euroa ja kuusikymmentäviisi senttiä." "Sovittu. Milloin?" "Lähiaikoina." "Hei, hetkinen", Rikhard toppuutteli. "Etkö juuri sanonut, että vedonlyönti ei ole kenenkään meidän heiniämme?" Kiira suoristautui makuuasennosta ja poimi suitset löyhästi käsiinsä. Heillä kenelläkään ei ollut satulaa. "Se ei ole enää vedonlyönti, vaan palkanmaksu", lina totesi ja pysäytti Kinormon. He olivat saapuneet tilustensa rajoille. "Mitä minä saan?" Sandra kysyi. "Tuon sinulle Cappiesta donitseja", lina vastasi. Hän porrotti pehmeästi Sandran kupariruskeita hiuksia. "Ja me muut emme saa niitä?" Kiira kysyi. "Valitse, rahat tai donitsi." Kiiran kasvoille nousi viekas hymy. "Ei. Ei uusia vetoja. Valitse", lina sanoi heti. "Kaikki rahat?" Kiira kysyi. "Osuutesi! Ei se summa miksiäkään muuttunut." Kiira hymyili. "Hyvä on, hyvä on. Valitsen rahat ja ostan omat donitsit." He käänsivät hevoset tulosuuntaan. "Minäkö en saa niitä?" Rikhard kysyi. "Cappien donitseja?" linan kulma oli koholla. "Vegaanisia, entä sitten? Eivät ne nyt niin pahoja voi olla." "Jos se maistuu samalta kuin valmistamani smoothie?" "Se on ihan eri asia. Ja jos maistuu, niin teet läksyni viikon osalta", Rikhard sanoi virne suupielillä leikkien. "Mitäh? Tämä veto ei ollut mistään kotoisin. Syöt tai et syö ja sillä sökö", lina puhahti. "Joo joo, se oli vitsi", Rikhard naurahti. Eteisessä heitä vastaan leijaili herkullinen nuudeliä tuoksu -sekä suklaanruskea Donna, mutta sen liikkumistapaa ei voinut leijailuksi sanoa. Se tuli sellaisella vauhdilla kuin olisi ollut heistä erossa ainakin kaksi kuukautta. "Kiira, sinua yritettiin tavoittaa", Saara ilmoitti hellan äärestä. Hän heitti ripauksen chilijauhetta kiehuvan kattilan syleilyyn. "Kuka?" "En minä tiedä, puhelimeen tuli soitto ja viesti. En katsonut", Saara vastasi. Hän vetäisi esille ylimpänä laatikostossa olevan leikkuulaudan. "lina, leikkaatko nuo sämpylät?" Kiira poimi puhelimensa pianon päältä ja lysähti sohvanurkkaan. Hän avasi viestin. Lähettäjä oli Tuulia. Hän pyysi Kiiraa seurakseen Kiviharjun tallille. Hymy nousi Kiiran kasvoille. Hän avasi numeron soittolokista ja valitsi takaisin soiton. Puhelin tuuttasi kuusi kertaa. "Xarkaros, Kiviharjun talli. Soitatte parhaillaan henkilölle, joka on tunnilla. Haluatteko välittää viestin?" "Hei Xar, se olen minä, Kiira. Tuulia kyseli minusta seuraa tallille. Ajattelin vain ilmoittaa, että tulen mielelläni." "Minne olet muka menossa? Nyt on ruoka-aika", Saaran ääni kuului keittiöstä. "- käyn vain -" "Xar, odota. Sano, että en ehdi tulla heti. Syön ensin." Kiira suoristautui sohvalta ja vei puhelimen Sandran ja hänen yhteisen huoneen työpöydälle ennen kuin asteli keittiöön. "Soita kun haluat kyydin takaisin", Marko

sanoi. Hän heilautti kättään sulkiessaan auton ikkunan. Kiira vastasi heilautukseen ja lähti astelemaan laitumen vierellä kulkevaa hiekkatietä kohti tallipihaa. Tummanruunikko lämminverinen katseli häntä laitumelta korvat hörössä. Laitumen aitaan nojaili Xar. Hiustensa perusteella häntäkin olisi voinut kutsua tummanruunikoksi, Kiira ajatteli. Kuullessaan hiekan rahisevan kenkien alla Xar käänsi verkkaisesti päätään, kuin hevosen silmäilystä syntyvää lumousta olisi vaikea rikkoo. Kiira nosti kättään tervehdykseen. "Tervetuloa", Xar lausui hymyillen ja vilkaisi rannekelloaan. "Tuulian tunti on päättymäisillään." "Hienoa." Xar tuli kulkemaan hänen vierellään. "Se ei tainnut olla unelmien uintireissu", Xar sanoi. "Mitä?" Kiira pysähtyi toljottamaan Xaria. "Miten tiedät?" Mies kohautti olkiaan. "Älä ole huolissasi siitä, että Kinormo karkaisi. Minä pyysin sitä tulemaan luoksesi." Xar ohitti Kiiran kysymyksen. Kiira räpytteli pari kertaa silmiään näyttäen juuri niin hämmentyneeltä kuin olikin. "No, kiitos siitä", hän sanoi sitten, hieman epävarmasti. "Ole hyvä", Xar sanoi. Hän suuntasi talliin ja Kiira kentän luo nojautuen mietteissään sen aitaan. Horja, tallin maskottikoira, jonka Xarkaros omisti, tulla jolkotti hänen jalkoihinsa. Nopealla vilkaisulla Horja muistutti erehdyttävästi sutta. Ja koirasusi se olikin. Sen vanhemmat olivat susia ja emän emä saksanpaimenkoiran ja susisaksanpaimenkoiran risteytys ja sitä rataa. Ei Kiira koko sukupuuta muistanut. Horjalla oli monenkirjava, karhea turkki ja kellertävät silmät. Omaksi onnekseen se ei koskaan lähtenyt hortoilemaan talleilta minnekään, sillä sellainen reissu saattaisi koitua sen kohtaloksi. Kiira kumartui rapsuttelemaan sitä. "Tuulia, Lumikki ei ole suorassa! Max, älä anna Kapinan nojata!" Punertavatukkainen Nafaso, tallin tällä hetkellä sairaslomalla olevan omistajan Elina Ruskan palkkaama talliapulainen, seisoి keskellä kenttää ja seurasi tiiviisti jokaisen ratsukon työskentelyä. Xarkaros tunsı hänet ja oli suositellut häntä Elinalle. Kiira oli muutamaaan otteeseen pohtinut, mistä maasta Nafaso tai Nafason juuret olivat peräisin. Nimi ei ainakaan ollut suomalainen. Hän ei ollut kuitenkaan koskaan muistanut kysyä asiaa. "Sitten kaikki vielä puoli kierrosta ravial!" Nafaso asteli aidan luo ja hymyili Kiiralle. "Mitä Kinormolle kuuluu?" "Hyväähän sille." "Minulle tuli sitä vähän ikävä", Nafaso sanoi ja vilkaisi kentälle. "Noora, rauhoita Misteli ensin ja ravaa sitten hetken matkaa!" "Tule joku päivä moikkaamaan sitä. Se taatusti ikävöi myös sinua. Työskentelitkö pitkään sen kanssa?" Kiira uteli. "Jokusen tovin. Opetin sille sirkustemppuja." "Oliko se sirkuksessa?" "Ei, opetin sille vain huvikseni." Ratsastajat alkoivat valua kentältä hevosineen. "Noora, tuopa Misteli tähän. Vilkaisten sitä", Nafaso pyysi ja tarttui tamman ohjista. Kiira asteli jonon hännille jääneen Tuulian luokse. "Moi", Tuulia sanoi hymyillen. "Hei vaan, teille molemmille. Oliko kiva tunti?" Kiira kysyi ja ojensi kätensä Lumikkia kohti. Tamma nuuhki uteliaana hänen tuoksuaan. "Oli! Sinunkin täytyy joskus ratsastaa Lumikilla. Se on niin ihana!" Kiira hymyili leveästi. "Uskon kyllä. Tehdään joskus vaihtokaupat hevosilla. Kilu sinulle, Lumikki minulle." "Joo!" Tuulia innostui. "Ratsastetaan Koivulan koiranuittorannalle ja mennään hevosten kanssa veteen." "Kuulostaa suunnitelmalta", Kiira virnisti. Lumikin ruokottuaan he vain nojailivat karsinan oveen, rapsuttelivat hevosta ja juttelivat. Hetkeksi talliin laskeutunut rauha rikkoutui, kun sinne ilmaantui pikkulasten joukko. Xar vahti heidän tekemisiään ja kun jokainen kypärä oli päässä ja turvaliivi yllä, pirteä lauma siirtyi kentälle. Tuulia vilkaisi tallin seinällä roikkuvaa kelloa, joka oli viisi minuuttia ajastaan jäljessä. "Isä tulee pian hakemaan minut. Oli kiva, kun tulit tänne kanssani", Tuulia sanoi. "Tietysti. Olen tallilla aina kun mahdollista ja vähän enemmänkin." Molemmat nauroivat, sitten heidän välilleen laskeutui hiljaisuus. Tuulia katseli Lumikkia, joka pureskeli levollisena rehujaan. Samassa Kiiran mieleen tuli ajatus, että Tuulia olikin pyytänyt hänet seurakseen jostakin muusta syystä, kuin pelkästä tallilla olemisen ja seuran saamisen ilosta. Hän oli kahden vaiheilla, mainitsisiko asiasta. Mutta mikä muu syy voisi olla? Entä jos... "Mitäs muuten pidät

tästä talliporukasta?" Kiira kysäisi. Hän koetteli kepillä jäätä. Tuulia katsahti häneen hymykuopat suupielillään. "Minusta täällä on tosi kiva tunnelma. Elina, Xar ja Nafaso on supermukavia ja -" hän madalsi ääntään "- Nafaso on tosi söpö!" Kiira naurahti huvittuneena. "Liekö hieman vanha sinulle." Tuulia virnisti. "Ikä on vain numero." "Hän voisi olla isäsi", Kiira sanoi. Nimeltä mainitun astellessa paikalle kumpikin joutui pidättelemään naurua. "Hei, ette -" Nafason kysymys jäi tyttöjen kikatuskohtauksen alle. Tilanne ei sinällään ollut mitenkään huimaavan hauska, mutta Tuulian nauru tarttui Kiiraankin. "- ole sattumoisin nähneet Parkin kumisukaa? En tiennytkään olevani noin hupaisa." Nafaso hymyili. Tuulia pyyhkäisi kyynelen poskeltaan. "Max taisi lainata sitä, mutta ei ilmeisesti palauttanut. Katso Kapinan tavaroista", hän sanoi ja heilautti kättään peremmälle talliin. "Kiitos, vahinko taitaa kiertää. Hyvää illanjatkoa teille", Nafaso toivotti. Tallin ulkopuolelta kuului torven tööttäys. "Isä taisi tulla. Hei, haluatko kyydin? Voidaan heittää sinut matkalla." "Kunhan siitä ei ole liiaksi vaivaa", Kiira vastasi. "Ei sinne teille varmaan pitkään mene. Varttitunti sinne tänne", Tuulia vastasi ja poimi reppunsa maasta. "Nähdään, Nafaso!" hän huikkasi tallin perukoille, josta kuului vaimeahko vastaus. Automatkan ja illallisen aikana Kiira pohti Tuulian kanssa käytyä keskustelua. Oliko tämä vaikuttanut jotenkin erikoiselta vastatessaan hänen tiedusteluihinsa. Hän oli ainakin kääntänyt puheen taitavasti Nafason ulkonäköön -vai oliko se edes ollut tarkoituksenmukainen käännös? Oli miten oli, Kiira halusi joka tapauksessa puhua asiasta kasvotusten, joten sen vatvominen oli syytä jättää tällä erää. Nafaso lakaisi tallikäytävällä olleet roskat pihalle ja nosti harjan paikoilleen seinätelineeseen. Xar sulki satulahuoneen oven perässään. "Mistä juttelitte Kiiran kanssa?" hän kysäisi. Nafaso nosti katseensa mieheen. "Tiedustelin Kilun kuulumisia ja hän kysyi, olenko ollut tekemisissä pitkäänkin sen kanssa. Kerroin opettaneeni sille temppuja. Miksi? Eikö olisi saanut puhua?" Nafason kysymys ei ollut karkäs, hieman huolestunut vain. "Ei, siitä ei ole kysymys. Kyllä saa puhua." "Ajatteletko, että hän yrittää nyhtää tietoja Kilusta? Ja Venleveristä." "Etkö sinä?" "Jaa, kun tarinan tuntee, en ihmettelisi." Kumpikin vaikeneti hetkeksi. "Milloin aiot kertoa?" Nafaso kysyi. Xarkaros hymyili aavistuksen apeasti. "Mieluiten en kertoisi. Mutta pian on pakko." "Enteet täytyvät." "Kyllä, nym an frynda. Kyllä." "Voitko tulla kanssani syömään tänään?" Tuulia ja Kiira kävelivät kohti koulun pääovia. "Miksi en. Katsotaan mihin aikaan ruokailu osuu. Laitan viestiä", Kiira vastasi. He erkanivat omille teilleen koulun sisälle astuttuaan. Kiira suuntasi rappusiin. Kristiina istui ylimmällä porrasaskelmalla ja otti around ear -malliset kuulokkeet korviltaan. "Oliko tuo Tuulia?" hän kysyi. "Joo." "Olen kuullut, että Tuulia levittää juoruja ja puhuu kaikista satuja selän takana", Kristiina kertoi. Kiira vilkaisi häntä. "Mistä olet kuullut?" "Kavereilta ja niitten kavereilta, kuinka niin? Väitänkö, että he valehtelevat?" Kiira pudisti päätään. "En, mutta se vaikutti niin mukavalta." "No, se esittää. Kannattaa olla varovainen sen kanssa. Tai paras olla olematta sen kanssa ollenkaan", Kristiina totesi. Heidän luokkalaisiaan oli kerääntynyt musiikin luokan lähistölle. "Oliko tästä jotakin läksyjä?" Kristiina kysyi ja valahti lattialle seinää vasten Miinan viereen. "En minä muista. Kiira?" "Ei ollut." Aina niin hyvällä tuulella oleva musiikin opettaja Mikko Vilja harppoi paikalle ja kaiveli avainnippuaan. "Ja muistattehan sitten sen istumajärjestyksen, jonka laadimme viime kerralla!" hän huikkasi luokkaan virtaavien oppilaiden ylitse. Ruokatunti lähestyi väijäämättä eikä Kiira ollut varma, menisikö hän Tuulian kanssa syömään. Kristiinan sanoissa oli pakko olla perää, koska hei, miksi hänen kaverinsa olisivat jotain sellaista sanoneet, jos se olisi ihan puuta heinää. Jolleivat Kristiinan kaverit sitten olleet juurujen levittäjiä. Olisivatko he? Vai Tuulia? Kiira ei tiennyt mitä ajatella ja uskoa. Lopulta hän päätti vain lähettää pahoittelevan tekstiviestin, jossa sanoisi, että ei ollut muistanut jo sopineensa yhteisestä ruokatunnista eräiden muiden kanssa. Hän toivoi, että Tuulia ei nyt ajattelisi Kiiran kieltäytyvän vain, koska oli kuullut juttuja. Jos Tuulian

kyselemisestä alkaisi tulla tapa, hän ei aikoisi joka kerta torjua, vaan menisi ja varoisi, mitä päästäisi suustaan. Vaikka se ei säästännyt perättömiltä juoruilta, ainakaan mitään liian yksityistä ei pääsisi Tuulian tietoon. Olet kamala, kun ajattelet Tuuliasta näin ilman todisteita! Mutta Kristiinalla oli todisteita! Tai oikeastaan tämä oli sana sanaa vastaan-tilanne. Kiira ei uskonut, että Kristiinalla olisi videomateriaalia tapahtuneista. Tai ainakaan hän ei halunnut uskoa. Vaikka Kiiraa ei yhtään huvittanut, hänen olisi parasta puhua asiasta kahden kesken Tuulian kanssa -silläkin uhalla, että sen jälkeen sosiaalinen media pursuaisi Kiiraan liittyviä ilkeitä viestejä. Heidän etsiskellessään ruokalasta sopivaa pöytäpaikkaa Kiira yritti katsellaan tavoittaa Tuuliala, mutta ei nähnyt häntä missään. Ehkä hän ei halunnut ruokailla yksin, minkä Kiira ymmärsi varsin hyvin. "Katso eteesi", punaiseen huppariin pukeutunut poika tuhahti, kun Kiira epähuomiossa töytäisi häntä. "Anteeksi, en jyrää ketään tahallaan", Kiira tokaisi ja laski tarjottimen Siniä vastapäätä. "Otitko oikeasti noin paljon tuota velliä?" Kristiina kysyi Kiiraa vilkaisten ja vangitsi kirsikkatomaatin haarukkaansa. "Joo, koska minusta tämä on hyvää, vaikka näyttääkin kieltämättä hiukan erikoiselta", Kiira vastasi. Kuvitteliko Kristiina, että hän oli täyttänyt lautasensa vain, jotta saisi sitten ilon kaataa kaiken biojäteastiaan? "Minua kuvottaa, kun vain haistankin sen", Kristiina totesi ja seivästi seuraavan tomaatin. "Kummalta puolelta te muuten voitelette näkkileivän?" Miina kysyi, huomatessaan tunnelman kiristyvän. "Sileältä", Kristiina sanoi. "Reikäpuolelta", Sini ja Kiira ilmoittivat. Kaikki katsahivat toisiaan ja nauroivat. "Mikä sinua vaivaa?" Sini ihmetteli. "Ja mikä sinua?" Kristiina vastasi. He nauroivat jälleen. Muut tyhjensivät lautasensa Kiiraa nopeammin. "Me mennään jo", Kristiina ilmoitti. Kiira nyökäytti päätään. Hän ei pitänyt yksin jäämisestä, mutta ei halunnut estellä kavereitaan. Hetken hän harkitsi viestin laittamista Tuulialle, mutta ruokatunti päättyisi pian, joten ajatus hylättiin. Kiira asteli ruokalasta pois palautuslinjaston kautta. Hän ehti viime hetkellä luokkaan ennen kuin opettaja olisi armottomasti sulkenut oven. Hänen kaverinsa ja Viljami olivat vallanneet yhden pöydän. Kiira hymyili nelikolme ohimennen ja istahti luokan perällä olevaan tuoliin, asettaen kyynärpänsä pulpetille. Hän ei voinut sille mitään, että ajatteli muiden jättäneen hänet ruokalaan yksikseen siksi, että he olisivat kivuttomasti voineet pyytää Viljamia istumaan samaan pöytään heidän kanssaan. "Toivottavasti luitte edellisellä kerralla käydyn kappaleen, sillä meillä on pistokoe", opettaja julisti hymyillen. Luokasta kuului valitusta. Kristiina katsahti Kiiraan. "Vaihdetaan papereita jossain välissä, en minä ole lukenut", hän kuiskasi. Kiira nyökkäsi vaisusti. "Älä oleta, että muistan kaiken ulkoa", hän supisi takaisin. Sitten kaikki hiljenivät. Paperit kahisivat opettajan jaellessa ne jokaisen eteen. "Keskitytään vain omaan paperiin! Ja Aatu, älä kuvittelekaan istuvasi noin, erota pulpettisi Mikaelasta." Aatun siirtymisen jälkeen pistokoe saattoi alkaa. Luettele kolme metsätyyppiä. Tarkoittiko se jotakin sellaista kuin korpi? Lehto? Olivatko ne molemmat metsätyyppejä? Niin Kiira ajatteli, mutta ei ollut täysin varma. Kymmenen minuuttia myöhemmin Kristiina käänsi päänsä Kiiran puoleen. Kiira pudisti päätään ja kohotti hieman käsiään. Paperinvaihto ei muutenkaan ollut hyvä idea, mutta nyt varsinkaan, kun Kiira epäili vastaustensa todenmukaisuutta. Määrittele biodiversiteetti. Kiira voihkaisi itsekseen. Hän tiesi kyllä suurin piirtein mitä sanalla tarkoitettiin, mutta määrittely kuulosti siltä kuin opettaja olisi kaivannut sanatarkkaa professoritason selontekoa. Jos hän ei osaisikaan selittää sitä niin, että opettaja tietäisi hänen ymmärtäneen. "Aika on kulunut", opettaja ilmoitti. Ikään kuin hän olisi juuri antanut kuolemantuomion. Luokan melutaso nousi oppilaiden tuodessa paperit opettajan pöydälle. "Luokeaapa sitten seuraava kappale ja tehkää moniste, jonka kohta tuon teille." Ovi sulkeutui naisen kadotessa luokasta. "Olisit antanut sen kokeen minulle, olisi se ollut tyhjää parempi", Kristiina tokaisi. "Enpä usko. Sitä paitsi, lue itse omiin kokeisiisi. Ei muilta katsomalla opi mitään." "Alatko nyt saarnata siitä? Voi, Kiira, joskus

käyt hermoilleni", Kristiina huokaisi ja käänsi sitten selkänsä Kiiralle. Samat sanat, Kristiina. Samat sanat. Kiira yritti peitota katkeran mielentilansa.